

Οι μοσχοβίτες επιστρέφουν στα χωριά τους

/ Γενικά

Φωτογραφία από το προσωπικό αρχείο του Ιβάν.

Η νέα τάση στη Μόσχα, είναι η επιστροφή στο χωριό. Η προσωπική ιστορία ενός πρωτευουσιάνου καθηγητή Πανεπιστημίου, που αντάλλαξε τα «προνόμια» της μεγαλούπολης με το καθαρό περιβάλλον, τη φύση, και την εργασία σε ένα απλό σχολείο στο χωριό.

Ένα από τα χαρακτηριστικά της ρωσικής κοινωνίας, είναι η τάση των ανθρώπων να κινούνται προς την πρωτεύουσα. Ωστόσο, υπάρχουν και αντίθετες περιπτώσεις, που προκαλούν πάντα έκπληξη. Και ένας απόφοιτος ρωσικού πανεπιστημίου με μεγάλο κύρος, επέλεξε αυτόν ακριβώς το δρόμο. Ο Ιβάν, είναι 30 ετών και τα τελευταία οκτώ χρόνια ζει στο χωριό. Με την ολοκλήρωση των σπουδών του στην Σχολή Ιστορίας του διάσημου (και άκρως ανταγωνιστικού στην αγορά εργασίας) Κρατικού Πανεπιστημίου της Μόσχας, έφυγε αμέσως από τη ρωσική πρωτεύουσα στο χωριό Κίνελ-Τσερκάσι στην περιφέρεια Σαμάρα.

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Μόσχα. Μετά από μια ευτυχισμένη παιδική «σοβιετική» ηλικία, ήταν στα δύσκολα χρόνια μετά την περεστρόικα που σκέφτηκα για πρώτη φορά την μετακίνηση μου προς την ύπαιθρο. Νομίζω ότι στην εβδόμη τάξη του σχολείου, ήμουν πλέον σίγουρος ότι δεν θα μείνω στην πόλη», διηγείται ο ίδιος.

Σύμφωνα με τον Ιβάν, η σύγχρονη αστική ζωή συνδέεται με τόσα πολλά μειονεκτήματα, τα οποία δεν μπορούν να αντισταθμιστούν με την ποικιλία των ευκαιριών και τα προνόμια της διαβίωσης στη μητρόπολη. Οι άσχημες

περιβαλλοντικές συνθήκες, οι έντονοι ρυθμοί ζωής, η έλλειψη ελεύθερου χρόνου, όλα αυτά είναι τα κύρια μειονεκτήματα της μεγαλόπολης. «Η δημιουργικότητα, η αυτοπραγμάτωση, η φυσιολογική - ζωντανή - επικοινωνία με τους ανθρώπους, αυτά είναι τα βασικά πλεονεκτήματα που δίνει η ζωή στο χωριό», εξηγεί ο ήρωας της ιστορίας μας. «Επιπλέον, είναι στο χωριό, στη δική σου γη, που μπορείς να νιώσεις την πραγματική ελευθερία. Εδώ, δεν υπάρχει καμία καμιά αίσθηση «συνωστισμού» και «βρώμικου», χαμηλής ποιότητας αέρα».

Ένα εισιτήριο, και ... δρόμο!

Ο Ιβάν, απλά αγόρασε ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή για το τρένο και απέδρασε στην «ελευθερία». «Μετά την αποφοίτησή μου από το Πανεπιστήμιο, έφυγα. Δεν έγινε κάποια ειδική προεργασία, απλά πήγα να ζήσω στο πατρικό σπίτι. Στο χωριό που γεννήθηκε ο πατέρας μου, εκεί όπου για περίπου 250 χρόνια έζησαν και πρόκοψαν οι πρόγονοί μου. Έτσι, στο αρχικό στάδιο η ιδέα ήταν αρκετά απλή. Μια πρακτική δυσκολία ήταν οι αναγκαίες επιδιορθώσεις του αγροτικού σπιτιού, αλλά τα μαστορέματα στο σπίτι και η περιποίηση του κήπου, είναι μια φυσιολογική δραστηριότητα για την αγροτική ζωή».

Όσον αφορά την εργασία στο χωριό, δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί θέση. Για τον νεαρό διπλωματούχο ιστορικό, απόφοιτο του περίφημου Κρατικού Πανεπιστημίου της Μόσχας, η ένταξη στην καθηγητική ομάδα του τοπικού σχολείου ήταν άμεση. Επίσης, πολύ χρήσιμη αποδείχθηκε η οικογενειακή παράδοση σε διάφορες δεξιότητες και τέχνες που περνά από γενιά σε γενιά. Αλλά η κύρια «εξωσχολική» ασχολία για τον Ιβάν, ήταν η δημιουργία και η ανάπτυξη της Λέσχης Στρατιωτικής Ιστορίας. Μέχρι αυτή τη στιγμή, στο σύλλογο που οργάνωσε ο νεαρός ιστορικός, έχουν περάσει πάνω από 250 παιδιά ηλικίας από 5 ετών. Πολλοί από αυτούς, είχαν επιτυχία στην ιστορική ξιφασκία, στην ανάκτηση των αρχαίων βιοτεχνικών επαγγελμάτων και παραδόσεων, στην τοξοβολία, καθώς και στην ιστορική ανακατασκευή υποδομών.

«Ο κύριος σκοπός της Λέσχης, είναι το διαφωτιστικό και εκπαιδευτικό έργο. Κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, λέμε τα παιδιά για το ηρωϊκό παρελθόν, για την καθημερινότητα και τον τρόπο ζωής των προγόνων μας. Αλλά την ίδια στιγμή, είναι επίσης ένας τέλειος τρόπος για αυτοπραγμάτωση, γιατί όλα τα ρούχα, τα σκεύη, ο οπλισμός, ακόμα και οι πανοπλίες, όλα τα κατασκευάζουμε μόνοι μας. Εκτός από την ιστορική ανακατασκευή, συμμετέχουμε σε διαγωνισμούς ιστορικών αναπαραστάσεων - ξιφασκία και τοξοβολία. Έτσι, λύνονται και τα προβλήματα με τον ελεύθερο χρόνο...».

Η ζωή στο χωριό για τον Ιβάν, αποδείχθηκε εύκολη υπόθεση, προσαρμόστηκε στο περιβάλλον της επαρχίας. Αν και, σύμφωνα με τις στατιστικές, το βιοτικό επίπεδο στις αγροτικές περιοχές είναι χαμηλότερο απ' αυτό της πόλης, όπως δείχνουν οι αντίστοιχοι δείκτες. Αλλά ο ιστορικός πιστεύει ότι οι αριθμοί δεν πρέπει πάντα να

«διαβάζονται» τυπολατρικά και το βιοτικό επίπεδο στις αγροτικές περιοχές εξαρτάται κατά κύριο λόγο από την απασχόληση στον συγκεκριμένο τόπο.

«Πρώτον, υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ των χωριών. Εγώ ήμουν τυχερός να βρεθώ σε μια παραδοσιακά πλούσια περιοχή, αρκετά ευημερούσα και το πιο σημαντικό, οι άνθρωποι εδώ έχουν εργασία και η περιοχή διαθέτει καλή υποδομή», λέει ο Ιβάν. «Δεύτερον, η καλή ζωή, δεν αφορά μόνο το επίπεδο των εισοδημάτων. Δείτε για παράδειγμα τι λέει η επιστήμη. Στην πρώτη θέση των δεικτών συνθηκών διαβίωσης δεν υπολογίζονται οι οικονομικές επιδόσεις, αλλά η ποιότητα της ζωής (διατροφή, υγεία, κλπ.). Εδώ είναι όλα όπως πρέπει. Τρώμε φρέσκα τρόφιμα καλής ποιότητας, αναπνέουμε καθαρό αέρα, είμαστε σωματικά δραστήριοι. Επίσης, ας μην ξεχνάτε ότι πολλοί άνθρωποι είναι «μπολιασμένοι» στις διογκωμένες απαιτήσεις αλλά και στην άνεση της καταναλωτικής κοινωνίας. Νομίζω ότι θα είναι τρομερά δύσκολο να ευχαριστηθούν από την απλή ζωή στην επαρχία αυτοί οι άνθρωποι».

Κοζάκοι στο χωριό

Υπάρχει μια θεωρία, σύμφωνα με την οποία το χωριό Κίνελ-Τσερκάσι ιδρύθηκε από τους ουκρανούς Κοζάκους «Τσερκάσι». Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε όλοι οι κάτοικοι είναι απόγονοι των Κοζάκων. Γνωρίζοντας τους τοπικούς περήφανους Κοζάκους, ο Ιβάν εξοικειώθηκε με την κουλτούρα και τις παραδόσεις τους και σύντομα εντάχθηκε στις τάξεις τους. «Ο κοζάκικος τρόπος ζωής είναι πολύ σαφής και μου είναι πολύ κοντινός. Οι σύγχρονοι Κοζάκοι βοηθούν τα όργανα επιβολής του νόμου για τη διατήρηση της δημόσιας τάξης, ασχολούνται με την πατριωτική εκπαίδευση των παιδιών, την αναβίωση των αρχαίων παραδόσεων, με την προστασία του περιβάλλοντος. Βρήκαμε πολλά κοινά μεταξύ μας», δήλωσε ο πρώην μοσχοβίτης.

Ο Ιβάν έχει πλέον το βαθμό του εκατόνταρχου (υπολοχαγού) των Κοζάκων του Βόλγα και είναι υπεύθυνος για την πατριωτική διαπαιδαγώγηση των νέων. Επιπλέον, διατηρεί το δικό του ιστολόγιο (blog) στο διαδίκτυο, στο οποίο δημοσιεύει άρθρα ιστορικού και κοινωνικού περιεχομένου, καθώς και τα αποτελέσματα των μαθημάτων που παραδίδει για τα αρχαία επαγγέλματα. «Θέλω να μην μιλάμε μόνο για γεγονότα, αριθμούς και ημερομηνίες. Θέλω να διδάξω στους ανθρώπους πώς να κατανοήσουν σωστά την ιστορία της χώρας μας, να εργάζονται τίμια και ευσυνείδητα», δηλώνει ο νεαρός. «Αυτός είναι πατριωτισμός. Όχι στα λόγια, αλλά με πράξεις».

Έλενα Λισάκ, ειδικά για τη RBTH

Πηγή: gr.rbth.com